

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 30 січня 2014 року № 5 (532)

СВІТЯТЬ, ЯК ЗОРІ, СВЯТІ МОГИЛИ

Активісти Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів учора поклали квіти до пам'ятника Героям Крут на Аскольдовій могилі. До присутніх звернувся Голова Конгресу Степан Брацюнь, який наголосив, що подвиг крутянців має відгомін у сьогоднішній історії.

28 крутянців поховані на Аскольдовій могилі, і, як писав Євген Маланюк їхні «святі могили, без написів, імен і хрестів, світитимуть, як зорі, Україні та її молоді». Не посоромимо їхньої пам'яті сьогодні...

ДЕНЬ ГЕРОЇВ

КРУТИ – ЦЕ НАШ МАЙДАН

Про це можна почути від студентської молоді, яка, попри жорстоке побиття 30 листопада, залишилась на Майдані і стоїть сьогодні проти «Беркута» і кремлівських снайперів на Грушевського.

Нагадаємо:

29 січня 1918 року студентський курінь Армії Української Народної Республіки під станцією Крути (нині – Чернігівська область) прийняв бій з більшовицьким військом на чолі з Миколою Муравйовим. Майже всі бійці куреня – переважно студенти та гімназисти – загинули в бою або були закатовані більшовиками після взяття в полон.

В ніч з 29 на 30 листопада 2013 року спецзагін «Беркут» розігнав та жорстоко побив учасників мирного студентського мітингу на Майдані Незалежності, що був присвячений захисту європейського вибору України.

19 січня, на Водохреща, яке вже встигли охрестити Кривавим, молодь пішла воювати проти беззаконня і узурпації влади, захищаючи ідеали вільної правової держави, на Грушевського.

Закінчення на 2-й стор.

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ОЧИСТИТИ УКРАЇНУ ВІД РОСІЙСЬКОЇ АГЕНТУРИ – НАШЕ ЗАВДАННЯ

Ще місяць тому в інтерв'ю тижневику «Нація і держава» Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь говорив про присутність в Україні російських спецслужб, які становлять для нас реальну загрозу. Нині про вакханалію путінської агентури відверто говорять аналітики і генерали, проте жодного разу – ні на переговорах із владою, ні в переліку висунутих опозицією першочергових завдань – не прозвучала, як одна з найважливіших, вимога очищення країни від іноземної агентури.

– Чому? – з таким питанням ми звернулися до Степана Брацюня. – **Адже Путін не відмовився від зазіхань на нашу країну, бо без неї він не зможе реанімувати свою «імперію зла». Навпаки, є інформація, що після Зимових Олімпійських ігор він має намір «допомогти» Україні введенням своїх військ.**

– Сподіваюся, цього не станеться. Проте «повзуча» ескалація «братньої» країни триватиме, поки ми не очистимо власну від «інтегрованих» у стратегічно важливі структури путінських «легіонерів», які перебувають у Києві у статусі «радників», «консультантів» чи так званого «українського вибору». Тому на переговорах із владою лідери опозиції мають поставити перед Президентом, як першочергову, вимогу: негайно вивести із Севастополя потужне російське розвідувальне управління ГРУ, яке хоч і «приписане» до Чорноморського флоту, та дисловане на території міста і нічим не обмежене в своїй підривній діяльності проти Української держави. Без зволікань треба видворити «консультантів» ФСБ, які «навчають» СБУ керувати її підрозділом із захисту державного ладу, насправді, руйнуючи його, а також із Внутрішніх військ, де вони зомбують особовий склад антиукраїнською, нацистською пропагандою. Наступний, підкреслюю, надважливий крок – повне «перезавантаження» керівництва МВС, СБУ та деяких інших інституцій висококопрофесійними, відданими Україні генералами та офіцерами – такі в нашій країні є, для них честь і гідність – не порожній звук.

За правління Віктора Януковича кремлівська «квота» не тільки зайняла відповідальні посади у владних структурах, але навіть не вважала за потрібне змінити громадянство РФ на українське. Президент, який не має духовного зв'язку з українськими патріотами і сумнівається у їхньому «вірнопідданстві» саме йому (схоже, вірність державі має для нього другорядне значення), довірив своє життя чужинцеві на прізвище Залевський (про що в прямому ефірі розповів один із працівників СБУ – колишніх) і призначив його, громадянина Росії, начальником особистої охорони. Цей чоловік, як розповідають, безцеремонно втручався в справи, далекі від службової компетенції, його слово було вирішальним у кадрових призначеннях дуже високого рівня. В Росії – це звичайний сірий чоловічок, а на Банковій його возвели в ранг вершителя людських доль. Ганьба та сором.

Про наповненість державних структур стратегічного значення, зокрема, силових, «агентами впливу» іноземної країни можемо судити і за привнесеними явно з Росії жорстокістю, приниженням людської гідності, брутальністю, якими інфікований особовий склад того ж «Беркута». Ну, й очевидно неукраїнський почерк в діях зрощених із криміналітетом силовиків, які причетні до викрадання й катування людей – фізично і приниженням, вбивства, підпали – цього ніколи не було в українському суспільстві і з'явилося лише з приходом «регіоналів» і в їхньому обозі – наших заклятих друзів. Маємо їх позбутися!

– Чому з боку опозиції не було протестів, коли на посаду глави Адміністрації Президента було призначено Андрія Клюєва? Він, як давній соратник В.Медведчука, разом з ним і, за словами Інни Богословської, в одній обоймі з не останніми людьми з оточення Януковича працює на розвал нашої держави.

– Усі ці люди, сподіваюся, дуже скоро не будуть мати жодного стосунку до державного правління. Цього доб'ється повсталий народ!

Розмову вела Марія БАЗЕЛЮК

ДЕНЬ ГЕРОЇВ

КРУТИ – ЦЕ НАШ МАЙДАН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На світанку, *22 січня*, у День Соборності від куль кремлівських снайперів загинули борці за волю України 21-річний вірменин Сергій Нігоян, 26-річний білорус Михайло Жизневський. Через декілька днів у лікарні від отриманих ран помер українець Роман Сеник. Було знайдено у лісі й тіло закатованого нелюдами Юрія Вербицького. На сьогодні в Україні людей, загиблих від рук кривавого режиму, викрадених, побитих і арештованих, нараховуються вже десятки.

Так само, як 96 років тому, п'яна матросня Муравйова з брутальними вигуками «сволоч незавісімая» проколювала київських гімназистів штиками, сьогодні відморозки з «Беркуту» і переодягнений у форму української міліції російський спецназ хапають на вулицях і катують по відділках і лісах молодих українських патріотів.

Подвиг крутянської молоді у 1918-році своїм сакральним значенням для української державності притлумив і позбавив гостроти критику безглуздої політики Грушевського з розпуском його урядом війська, підміною національно-державних прагнень порожнім соціалістичним фразерством і загравванням з більшовиками. Власне, своїм беззастережним авторитетом серед різних соціальних прошарків українців Грушевський не дав адекватним політичному моменту національним силам врятувати УНР від поразки. "Це була найкраща українська молодь, яка загинула через бездарність керівництва своєї Держави, Держави, в яку вони вірили і за яку загинули", – писав згодом Євген Маланюк в часописі «Український голос». При цьому визначний український історик не втратив постфактум красномовності у перетворенні подвигу крутянців на жертовний ритуал в ім'я вільної України. Зокрема, він протиставив померлих під Крутами студентів людям, які оголосили нейтралітет у громадянській війні: "Велике щастя згинути так, в боротьбі, а не дезертирами, не нейтральними, не замішаними в юрбі страхополохами, що безплатними пасажирами силкуються прослизнути в нове царство української свободи."

І сьогодні в Києві один до одного повторюється ситуація, коли підміна дій і чіткого плану гаслами і риторикою опозиції ставить під загрозу життя людей, які з'їхалися і мерзнуть на Майдані не для переливання з пустого в порожнє, а з конкретною метою: звільнити країну від внутрішньої окупації бандформувань.

Проте, на відміну від подій 96-річної давнини не на заклик політиків, а їм наперекір піднялась сьогодні молодь захищати свободу нації, держави і свою особисто. Так само, як і крутянці, більшість з них не має ані військового досвіду, ані відповідного обмундирування, ані професійних засобів самооборони. Мало того, їх оббріхує офіційна пропаганда і чиниться психологічний і фізичний тиск поза Європейським майданом, хлопців відловлюють, б'ють і калічать. У них нема ані логістичної, ані інформаційної, ані психологічної та просто людської підтримки з боку парламентсько-партійного опозиційного Майдану. Натомість десятки тисяч киян і тих, які за покликом душі з'їхалися до столиці, підтримали і стали пліч-о-пліч із хлопцями на Грушевського.

"Наші Крути тут", – написано на стіні неподалік першої барикади. Саме від Крут починається в нашому житті тип новітнього українця, який зрозумів: влада – це боротьба, а держава – це кров і залізо. Без Крут навіть такий акт, як 22 січня, був би документом без підпису. Бо такі акти мало "вголосити", такі акти треба вчинити. Кривавий підпис під цим зобов'язанням з дня 22 січня поставили молоді люди, припечатавши той підпис кров'ю, пролитою в нашій українській війні від січня 1918 до січня 2014 року.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ДО 85-РІЧЧЯ ОУН

ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ

Розвиток нашої новітньої історії виглядав би насправді дуже бідно, якщо б в ньому не діяла повна революційно-творчої наснаги і волі до чину ОУН. Їй треба завдячувати, що в добі політичних потрясінь українська нація залишила за собою становище суб'єкта в світі. Існують підстави вірити, що під проводом ОУН народ дійде до наміченої мети і здобуде собі повну національну волю.

28 січня 1929 року І Конгрес Українських Націоналістів у Відні прийняв постанову про створення Організації Українських Націоналістів. Першим головою ОУН було обрано полковника Євгена Коновальця. 2 лютого 1929 року Коновалець оприлюднив далекозору стратегічну заяву із завданнями, що й нині актуальні. «…Спротиви, які зустрінемо на нашому шляху, будуть велетенські. Бо ж віднова Української Самостійної Соборної Держави сама собою однозначна з ліквідацією московської імперії, спричинить таку докорінну перебудову цілого Сходу Європи і великої частини Азії, що це вплине не менш глибоко й на політичний вигляд усієї решти світу. Чи можемо пориватися на такі великі діла? Цього свідоцтва не можемо виставляти собі самі; його виставить нашій Організації щойно пізніше іспит самого життя… Хочу вірити, що завдання, які в нашій програмі ми собі накреслили, зуміємо, як мужі, виконати. Тільки в тому випадку вільно буде сказати, що дата створення нашої Організації зарахується будучими істориками, як одна з переломних, творчих і позитивних дат на тисячолітньому шляху життя української нації».

На процесі п'яти учасників І-го Конгресу ОУН у Львові прокурор між іншим сказав: «Не те страшне, що члени ОУН підпалюють стирти, але страшне те, що ОУН підпалює людські мізки, бунтує серця; кожна їхня летючка є набоєм, сповненим динамітом. У цей динаміт вони хочуть перемінити 45 млн. українців».

Зорганізований український націоналізм був і залишається тою динамітною бомбою, яка вдаряє в основи московської імперії і битиме так довго, поки ця будова не розвалиться і не зникне з лиця землі.

Ольга КЛЮШНИК

ГОЛОС МАЙДАНУ

ПОГЛЯД З ПЕРЕДОВОЇ

Сьогодні на Майдані формується сучасна українська нація, яка здатна до високого ступеня самоорганізації, розуміє свою велич і неподільність, і, нарешті, повірила у свої сили.

Чого вартує той факт, коли політики в розгубленості аналізували події 30 листопада – обурені кияни та активісти з інших областей вийшли на Михайлівську площу. Підприємці запропонували свої послуги, матеріальну, і технічну допомогу.

На час акції 1 грудня усе для заклалення тривалого табору було вже готове. Намети, кухні, продукти, дрова – це далеко не повний перелік того, що щоденно необхідне Майдану. Тут працюють сотні іноземних журналістів. Їх цікавить усе, що може бути пов'язане, і з природою виникнення конфлікту, і такі речі, які вони не можуть до кінця усвідомити.Зокрема, вони мені показують на приміщення "Сбербанку России", яке межує з барикадами неподалік Європейської площі. У них таке сусідство вже б каралось, а у нас, при постійній присутності десятків тисяч наелектризованих мас – жодна шиба не була розбита.

Усі провокативні дії з боку влади мають адекватне пояснення та розуміння серед протестуючих. Коли ввечері 22 січня сотні "тітушок" в центрі Києва почали трощити вітрини та автомобілі, що проїжджали повз їхні загони, мешканці столиці вночі добровільно почали приходити на Майдан. Особливо прислужились люди із собаками, які й виловлювали проплачених провокаторів.

Вулиця Грушевського змусила владу сісти за стіл переговорів. На жаль, таке враження, що деякі опозиційні лідери не встигають за настроями людей. Вони не розуміють, що «танці» призвели до прийняття диктаторських законів. Якби не Правий сектор – оперативники виловлювали б активістів на вулицях по одному та цілими автобусами на трасі. Саме радикальна молодь накреслила ту точку, перейшовши яку, ми отримали ЧИН, завдяки якому з'явився шанс побороти злочинну владу.

Володимир ТКАЧ

ПОЗИЦІЯ

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнського громадського об'єднання «Спілка офіцерів України» до особового складу співробітників Міністерства внутрішніх справ

Шановні співробітники Міністерства внутрішніх справ!

Ви присягали служити українському народу, а не владі і тому не маєте права піднімати руку проти нього!

Злочинний режим Януковича, ховаючись за спини бійців спецпідрозділів, розпалив в Україні антинародну війну. Окремі бійці загонів спеціального призначення, порушуючи дану ними присягу, вимоги Конституції України, яка забороняє віддавати і виконувати злочинні накази, застосовують зброю, у тому числі і вогнепальну, сльозогінний газ, несертифіковані в Україні, невідомо яким чином потрапивші до МВС боєприпаси російського виробництва проти протестувальників, працівників медичної служби та журналістів, що заборонено відповідними міжнародними конвенціями.

У Києві, під час подій на вулиці Грушевського, «Беркут» заплямував себе кров'ю чотирьох українських патріотів – активістів мирних протестних акцій, а п'ятий, ними поранений, був закатований провладними бандитами в лісі. Працівники МВС викрадають з лікарень і катують поранених людей, приблизна кількість яких складає близько сотні осіб. Цим владний режим поставив себе поза правовим полем! Народ переповнений праведним гнівом і обов'язково покарає кожного ката і вбивцю. Про це заявили не лише українці, а й вірмени, білоруси…

По всій Україні народ повстав проти злочинного режиму Януковича і в обласних та районних центрах виганяє ненависну владу!

Народна Рада Євромайдану відроджує Національну гвардію України і залучає до цього прогресивних, чесних і порядних офіцерів, прапорщиків, сержантів і рядових МВС. Рівненська міліція в повному складі вже перейшла на бік народу і стане основою відроджуваної Нацгвардії.

«Беркут», перетворений бандитською владою в організоване бандитське угрупування, буде розігнаний без права отримання пенсії!

Співробітники міліції та Внутрішніх військ, не ставайте заручниками злочинного режиму Януковича, не виконуйте злочинних наказів, переходьте на бік народу, якому Ви присягали на вірність!

Слава Україні! Героям Слава!

Євген ЛУПАКОВ,
Голова Спілки офіцерів України
Народний депутат України ІІ скл.,
капітан 1 рангу

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій (050) 695-83-48,	(097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНИЙ КОМЕНТАР

ЦИНІЧНА РИТОРИКА ПРО «БРАТНЮ» ПІДТРИМКУ

Минулого тижня міністр закордонних справ РФ Сергій Лавров заявив, що Кремль з тривогою стежить за ситуацією в Україні. Мовляв, те, що там діється, не відповідає європейським нормам. Очевидно, через скромність російський міністр не сказав, що саме його держава доклала до цього руки. А спікер Держдуми Сергій Наришкін каже, що йому особисто «боляче спостерігати, як хвиля громадянського конфлікту захльостує братню Росії країну» (!?) Вже давно ніхто з високопоставлених чиновників так «щиро» не переймався нашими українськими справами. С.Лавров тим часом навіть заявив, що Москва… готова виступити посередником в Україні між сторонами, що протистоять одна одній, якщо буде на те їхня воля. Останньої, зрозуміло, нема й не буде. Навіть президентська сторона вустами представника України в СНД заявила, що міжнародна допомога для врегулювання конфлікту нам не потрібна. Щоправда, офіційна позиція в наших можновладців не завжди збігається із підкилимною. Та й навіщо таємне, хоч і всім відоме, робити ще й офіційно явним? Схоже, в «дружній» країні українців таки мають за лохів…

Що ж насправді стоїть за готовністю Росії «по-братньому» допомогти Україні та ще й стати посередником на переговорах? Чесно кажучи, заява про таку готовність у вустах С.Лаврова прозвучала зловісно. Сприймати її треба лише як пролог до ескалації російської «допомоги». Москва докладатиме максимум зусиль для того, щоб офіційний Київ таки звернувся до неї не так за посередництвом, як за підтримкою у вигляді силової допомоги.

Зрозуміло, що вона й сьогодні нелегально надається ефесбешними аналітиками, які нічого мудрішого не придумали, ніж запропонувати протухлі сценарії російських спецоперацій, за якими Кремль бореться з громадянами РФ. Лише російська влада ні в гріш не ставить життя людини, лише вона посилає на війну проти власного народу вчорашніх новобранців (31 грудня 1994 року призовників, які щойно прибули до Майкопської дивізії, посадили в танки і кинули в Чечню «сражаться до последнего патрона» у вуличних боях, щоб «взяти» Грозний. А коли ці хлопчаки майже всі загинули, їхні тіла начальство не захотіло забрати з місць боїв: «вам они мешают, ви й забирайте» – пояснили жителям Грозного).

Знущання над полоненими, приниження, тортури, «смичка» з криміналітетом, і особливо, викрадення людей – все ці методи з арсеналу російських спецслужб сьогодні застосовує Банкова. Війну проти журналістів – цей «винахід» Кремля – українська влада підкріпила ще й так званими законами від 16 січня, які силовики сприйняли як заохочення стріляти по журналістах. Понад півсотні працівників ЗМІ – українських і зарубіжних – поранено, травмовано, побито під час виконання ними професійних обов'язків. І якщо когось із журналістів «показово», як Анну Політковську, розстріляють у ліфті чи під їзді, то українці вже не здивуються, але наслідки їхнього обурення будуть для влади страшними.

Перше, 30 листопада, побиття студентів, а також всі наступні, які відбулися демонстративно – або під час перебування в Україні високих візитерів, або напередодні заявлених круглих столів, – усі вони відбувалися за «рецептами» російської політичної кухні. Призначення одного із провідників політики Путіна в Україні, соратника В.Медведчука Андрія Клюєва керівником Адміністрації Президента небезпечне для нашого суспільства хоча б тому, що він виконуватиме в першу чергу волю Кремля, нав'язуючи її Президентові В.Януковичу.

Не варто виключати, як дехто з наших аналітиків, що Банкова звернеться до Кремля за тією самою допомогою, про яку натякає С.Лавров – за військовою. Без сумніву, Москва на це радісно відгукнеться. Тим більше, що в нашому випадку нема навіть проблем з введенням військ. Морська піхота Чорноморського флоту опиниться в Києві (Львові, Черкасах, Луцьку) швидше, ніж будуть оприлюднені звернення Києва про військову допомогу «з метою наведення конституційного порядку». Вимуштровані в дусі російського нацизму, піхотинці з насолодою вбиватимуть усіх, у кому запідозрять дух свободи (як це вони робили в Грузії 1993 року, прибувши на запрошення Е.Шеварднадзе наводити «конституційний порядок). Підмогою в каральних акціях виступатиме потужне розвідувальне управління ГРУ при ЧФ, яке на сьогодні зробило вагомий «внесок» у розпалювання ненависті до українців і дестабілізацію ситуації в цілому.

Минулого тижня в соціальних мережах з явилися повідомлення про перебування на території Києво-Печерської лаври угруповання (навивають тисячу осіб), яке скидається на військове, хоч і без відповідних мундирів. Інформація неперевірена. Втім, на території Лаври завжди були чоловіки в сутанах і з військовою виправкою, розв'язні в поведінці і відверті в загулах. Про їхні оргії на території святині з жахом розповідали пацієнти ліквідованої церковниками лікарні. Схоже, тепер цей підозрілий контингент одержав неформальне поповнення.

Чи може нинішня влада покликати на поміч «старшого» свого брата зі зброєю, в тому числі, й масового знищення? Якщо Москві вдасться шляхом шантажу, психологічних впливів, дезінформації, враховуючи особливості характеру Віктора Януковича, довести його або до стану несамовитої люті, або до шаленого страху все й назавжди втратити, – все може бути…

А поки що «політруки» із ФСБ калічать душі наших хлопців, які служать у Внутрішніх військах, зомбуючи їх ненавистю до українського народу, зневагою до Української держави. «Фахівці» ФСБ, виявляється, надавали нам «братню» допомогу під час формування у Внутрішніх військах загонів на кшталт «Омеги» (про що розповів Ст. Речинський в інтерв'ю «УМ» – *чит. стор. 6*). При цьому, схоже, старалися, щоб їх особовий склад радше орієнтувався не так на свого Головнокомандувача, як на Путіна. Якою ж ненавистю треба було інфікувати молодих чоловіків до свого народу, щоб перетворити їх в манкуртів, викорінити з їхніх душ людську подобу, щоб вони одержували насолоду від роздягання справжнього козака – українця Михайла Гаврилюка?

Якщо правителі Банкової залучають з Росії таких професійних губителів людських душ для плекання яничарських відділень в українських силових структурах, то це злочин перед Україною та її народом. Що буде із нині зазомбованими хлопцями, якщо вони врешті позбудуться московського дурману і збагнуть глибину провалля, в яке їх штовхнула влада та її опричники? Якими будуть їхні дії? Врешті, злочинці будуть покарані народом. Але – коли?

Пильнуймо! Батьківщина в небезпеці.

Ольга ДМИТРЕНКО

ВІТАННЯ

Володимиру Проценку – 60

Конгрес Українських Націоналістів вітає голову Севастопольської міської організації Володимира Проценка з нагоди славного ювілею – 60 років!

Володимир Михайлович відомий в Криму та поза його межами політичний діяч, письменник. Член Національної Спілки Письменників України, голова Севастопольської «Просвіти».

Друг Володимир – автор цілого ряду поетичних збірок, оповідань, повістей. Нагороджений мистецькими преміями ВМС України, ім. Степана Руданського, фундації Івана Багряного, а також багатьма медалями та відзнаками.

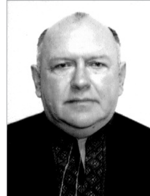
Однопартійці щиро вітають Вас, друже, з прекрасним ювілеєм. Прожиті роки були успішними. Ви досягли неабияких результатів у праці, громадській діяльності. А попереду багато планів і надій на краще.

Від імені членства Конгресу Українських Націоналістів бажаємо, щоб і надалі Ви були активним у всіх справах, щоб усі ваші плани збувалися. Нехай обминають Вас і Вашу родину незгоди і нещастя, а поруч будуть надійні друзі, любляча Вас родина, здорові і щасливі діти.

Міцного Вам здоров'я на всі прийдешні літа!

Президія Головного Проводу КУН

Вітаємо з ювілеєм нашого друга Ігоря Швеця!

Цими днями відзначає 55-літній ювілей голова Шевченківської районної у місті Києві організації КУН Ігор Швець.

Друг Ігор разом з Конгресом ще з дев'яностих. Бере активну участь у партійному житті. Неодноразово балотувався у депутати різних рівнів від КУН.

Щиросердечно поздоровляємо Вас, наш ювіляре! Нехай доля збагачує Ваше життя енергією та натхненням.

Миру, щастя, здоров'я, достатку і сімейного затишку на многії і благії літа!

Секретаріат Головного Проводу КУН

ДАЙДЖЕСТ

«РОСІЯ Є НАЙПОТУЖНІШИМ ЧИННИКОМ КРИЗИ В УКРАЇНІ»

Григорій ПЕРЕПЕЛИЦЯ, доктор політичних наук, професор Київського національного університету ім. Шевченка:

— Росія є найбільш потужним чинником у кризі, що розгортається в Україні. Росія сьогодні здійснює найбільш потужний вплив на розвиток конфлікту, який понад два місяці точиться між владою та опозицією. Цей конфлікт можна називати воєнно-політичною кризою, оскільки він перетік уже в силовий сценарій, у якому беруть участь дві протиборчі сторони. При цьому одна сторона репрезентує владу і Росію, оскільки їхні інтереси в цьому контексті співпадають. Адже Москва конче зацікавлена у встановленні тут класичного авторитарного режиму на кшталт путінського в Росії або лукашенківського в Білорусі. Тому до певної міри це є віддзеркаленням російського сценарію, який активно впроваджують через «Український вибір» частину заангажованих на цей сценарій людей, у владі в тому числі.

Адже саме на підставі спорідненості режимів може бути реалізація домовленостей, які було досягнуто в грудні минулого року, коли Президент Янукович їздив до Путіна. І тільки за таких умов з'являється можливість «гармонізувати» відносини між Україною і Росією та розпочати євразійську інтеграцію.

Звісно, демократична Україна абсолютно несумісна з російським політичним режимом, і саме це породжувало війни й раніше. Можливо, іноді російський чинник має більш потужний вплив на цей конфлікт, ніж, власне, Банкова. Всі ці «диктаторські» закони, які 16 січня було ухвалено, абсолютно писали під диктовку чи копірку Кремля. Тому навіть у цьому простежується російський сценарій.

— Про що свідчать заяви Росії щодо надання Україні допомоги і бажання стати посередником у конфлікті, і про яку тоді «братську» допомогу може бути мова?

— Пропозиція Лаврова допомогти не виключає військової допомоги. Може бути така «братська» допомога, яку 1979 року Радянський Союз надав афганському режиму під прапором миротворців. Може бути допомога спецназом для підкріплення внутрішніх військ. Але заява українського представника — самі впораємося — означає, що теперішня влада впевнена в достатності воєнних ресурсів для того, щоб придушити іншу протиборчу сторону силовим шляхом. Але це дуже серйозний сигнал, що Україні не потрібна допомога.

Щодо посередництва. Як Росія може бути посередником між владою в Україні й опозицією та Майданом? Адже вона явно виступає на боці влади і переслідує при цьому свої інтереси, суміжні з інтересами влади, хіба що за винятком розколу України.

— А що у відповідь може запропонувати Європа чи Америка, яку надати допомогу, аби розв'язати цей конфлікт?

— Було засідання міністрів закордонних справ країн-членів ЄС в Брюсселі. І що вони зробили? Висловили жаль, що так розвивається ситуація, і співчуття українським громадянам, заявили про неприпустимість порушення прав людини. І максимум, на що вони спромоглися, — засудили закони, які було ухвалено 16 січня. Ось і вся реакція, на яку ми можемо очікувати.

Щодо США — можливо, Захарченку не дадуть візи до Америки. І що йому з цього? Тут в принципі вплив на ці процеси Євросоюзу та США є абсолютно мінімальним. І на початку конфлікту з боку ЄС прозвучала пропозиція бути посередниками. Але зараз ми цього не бачимо — вони зняли її.

У США немає важелів впливу на цю ситуацію. А Європейський Союз — просто безсилий. Вони навіть не можуть уявити, що в такому випадку треба робити і чи варто це робити. Послати Квасневського, як це пропонують? Але ж він уже тут був.

Публікація законів, як їхнє ухвалення раніше, лише посилить градус температури. І тоді постане питання застосування зброї. Тому ескалація конфлікту триватиме. Оскільки є абсолютна впевненість у перемозі силовим шляхом, очевидно, все це перейде у стадію збройної ескалації. Потім це може бути дуже небезпечно для самої влади. Тому що сьогодні лише пікетують маєтки можновладців, а завтра їх будуть просто палити. Мій прогноз: конфлікт буде наростати доти, доки у влади не вичерпаються силові ресурси.

Микола СІРУК,
«День», ч. 10, 2014 р.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ВОНИ ПОЛЯГЛИ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Сьогодні ми ще не можемо поіменно назвати всіх, хто загинув за нашу свободу в лицарських лавах Революції Гідності. Нам невідома доля тих, кого, за «наводкою» міліцейських оперативників, викрадали кримінальні злочинці, везли до підпільних катівень, де вишколені садисти перевершували, тортуруючи свої жертви, катів Середньовіччя. Ми не знаємо, кому вдасться вижити із важкопоранених, яких «правоохоронці» забирали із шпиталів, лікарських кабінетів, із реанімації і везли лише в їм відомому напрямку. Та ми переконані: український народ ніколи не забуде своїх героїв, їхні імена – всі до одного – будуть встановлені, а пам'ять вшанована та увіковічена.

Нині ми поминаємо тих, чиї імена започаткували мартиролог наших втрат.

ТУЖИТЬ ВКРАЇНА, СУМУЄ АРЦАХ

Сергій НІГОЯН

22 січня на вулиці Грушевського загинув Сергій Нігоян. Друзі, які були поруч з ним на барикадах, розповідають, що за декілька хвилин до смерті Сергій піднявся у повний зріст і чотири кулі влучили в юне тіло. Дві з них потрапили в голову, одна в шию, четверта – в тулуб. Він помер відразу, стоячи, – так відходять в інший світ лише справжні чоловіки, вважають на Кавказі.

Ще тоді активісти Майдану запідозрили, що в Сергія стріляв снайпер із даху Українського дому, що на Європейській площі. Версія підтвердилася 26 січня, коли патріотичні сили очистили Український дім від внутрішніх військ, і наші «афганці», піднявшись на дах, виявили місця «дислокації» снайперів і залишки їхнього «спорядження».

«Тепер уже немає сумніву, хто по нас стріляв, – сказав «афганець», – зі снайперського «пункту» видно, як на долоні, всю вулицю Грушевського».

20-річний Сергій Нігоян перебував на Євромайдані з восьмого грудня. Етнічний вірменин, він народився і жив у селі Березнуватівка Солонянського району Дніпропетровської області. Його батьки 1992 року переїхали в Україну з Нагірного Карабаху (Арцах), де в той час ішла війна. Родина Нігоянів жила скромно. Мама працювала кухарем у фермерському господарстві, батько – на будівництві. Тож Сергій намагався сам заробити і на прожиття, і на навчання. Він був гарним спортсменом, успішно захищав честь рідної школи на змаганнях, а після її закінчення вступив на навчання до Дніпродзержинського технікуму фізкультури.

Односельці згадують, що Сергій був доброю дитиною, привітним юнаком із вродженим почуттям справедливості, завжди захищав слабких або дівчат. Він сам приїхав на Майдан, оскільки мав український паспорт і Україну вважав своєю першою Батьківщиною. Другою був Арцах – Нагірний Карабах, де було коріння його роду, вітчизна батьків, прадідів. Від них Сергій успадкував почуття честі, гідності та відваги – притаманності генетичного коду нації, без яких особа сильної статі не вважається чоловіком, мужем.

Він не міг не приїхати на Майдан, хоча батьки просили його, єдиного сина, єдину дитину, не їхати. Чи змогли б вони втримати Сергія вдома, коли точилася війна в Нагірному Карабасі? Ні, звичайно, бо від сорому він не зміг би вийти на вулицю. Син учинив, як і личить чоловікові. Нехай вибір Сергія буде втіхою для вбитого горем батька: він виховав сина, яким по праву може гордитися. Матір героя вже ніщо не розрадить… На похоронах вона сказала: "Майдан має втриматись. Мій син загинув за всю Україну".

Батько Сергія Гарік НІГОЯН

…На Євромайдані знали і любили Сергія – за щирість, непоказну відвагу, за добре серце. Він читав Шевченків «Кавказ» так, як читають лише кавказці – з почуттям глибокої вдячності українському поетові, який єдиний із слов'янських поетів переживав біль народів Кавказу так, як переживали вони самі. Наша сатисфакція перед світом – Тарас Шевченко. Його полум'яне слово кликало Сергія на київський Майдан. Спасибі людині, яка зафільмувала юнака, котрий читав безсмертні рядки як заповіт і заклик:

I вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
I вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Боріteся – поборете,
Вам Бог помагає,
За вас правда, за вас слава
I воля святая

…Згадую свого давнього друга, який, як і Сергій Нігоян, мав загострене почуття справедливості, понад усе цінував свободу, – Миколу Кичмаря. Правозахисник, уродженець Вінничини, він жив у Севастополі, був одним із організаторів Товариства української мови ім.Тараса Шевченка. Ми познайомилися на перехрестях Карабахського конфлікту (в Шаумянівському чи Гадрутському районі – точно не пригадую), куди я прямувала як журналістка, Микола – як правозахисник. Востаннє наші дороги перетнулися в Єревані. Микола розповідав, що хоче побувати на передовій, щоб «усе побачити на власні очі», на що я зреагувала скептично (він мав дуже слабкий зір, який не рятували навіть окуляри-лінзи). На передову його, зрозуміло, не брали, і він мав намір повертатися до Севастополя. Не повернувся. Йому таки вдалося вмовити когось із командирів взяти його на поле бою. Далі все, як у Ліни Костенко: «Кулі примхливі, як дівчата, – вибирають найкращих…»

Здається, саме такими словами розпочиналась моя публікація в газеті «За вільну Україну» з приводу смерті Миколи Кичмаря. Це сталося під Степанакертом дев'ятого травня 1992 року. Сергій Нігоян народився через рік…

Марія БАЗЕЛЮК

КАТУВАЛИ ЩЕ Й ЗА ТЕ, ЩО – ЛЬВІВ'ЯНИН

Юрія Вербицького проводжали в останню дорогу тисячі львів'ян. Його оплакували старі й малі, знайомі та незнайомі люди. Він став для України, а насамперед – для Львова, героєм, який прийняв мученицьку смерть за свободу, за право бути українцем і – львів'янином. Адже, як розповідав Ігор Луценко, злочинці катували Юрія з особливою жорстокістю та лютто ще й тому, що він – мешканець нескореного Львова.

Ниці люди найдужче ненавидять свій антипод – високих духом. А Юрій Вербицький був саме таким. Усі, хто знав Юрія, розповідають про нього, як про людину високих ідеалів і світлої душі. За покликом серця та громадянського обов'язку він приїхав на Євромайдан, узявши на роботі відпустку. Кандидат фізико-математичних наук Ю.Вербицький працював сейсмологом Львівського інституту геофізики НАНУ. Прибувши до Києва, став волонтером Євромайдану, працював на кухні.

В ніч з 20 на 21 січня, коли Юрій Вербицький розносив чай на вулиці Грушевського, його поранило в око. Активіст Майдану і член його ради Ігор Луценко відвіз Юрія в Олександрівську (Жовтневу) лікарню. Схоже, «топальщики» йшли за ними. Прямо з офтальмологічного кабінету обох активістів викрали невідомі та повезли в бункер для тортур у Бориспільському районі. За словами І.Луценка, впродовж п'ятнадцяти годин їх катували, щоправда, в різних «відсіках». Юрій викликав у бандитів несамовиту ненависть уже тим, що був львів'янином. Можливо, саме фактор походження спричинив його загибель. Після звірячих тортур Юрій все ще залишався живим, тож кати свідомо прирекли його на мученицьку смерть. Зв'язали скотчем ноги і відвезли під Гнідин і там, у

Юрій ВЕРБИЦЬКИЙ

лісосмузі, викинули з автомобіля на 12-градусний мороз. Апріорі він не мав шансів вибратися з лісу живим і помер «від переохолодження» – саме так цинічно відрапортувала міліція після того, як знайшли тіло, мовляв, лікарі встановили, що «причинно-наслідкового зв'язку між тілесними ушкодженнями і смертю немає». І жодного слова про те, що смерть Ю.Вербицького власне й була вбивством – внаслідок злочинної співпраці «правоохоронців» із криміналітетом, який нині тісно пов'язаний з владою.

На переконання народного депутата України, екс-керівника столичної міліції Віталія Яреми, викрадення і катування Ігоря Луценка та Юрія Вербицького і смерть останнього – справа рук саме цього злочинного тандему. Оперативники ведуть стеження за «об'єктом», фіксують місця його перебування і передають кримінальним злочинцям. Ті викрадають, вивозять, катують, вбивають. Міліція, спираючись на «думку» ескулапів, фіксує ненасильницький характер смерті. Чом би й ні, якщо сам міністр начебто кришує бандитсько-кримінальну «смичку», де з одного боку кримінальний авторитет, організатор «тітушок», викрадень людей і водночас респектабельний парафіянин, ну, а з другого – зрозуміло хто. Всі ці, запозичені в Росії, схеми появилися в Україні за владарювання донецьких і будуть ліквідовані як явище після зміни, чи то пак перезавантаження влади. Яке, за логікою, треба розпочинати із очищення силових структур від «квоти» Путіна та його ефесбешної братії. Якщо її «легіонери» в Україні очолюють особисту охорону Президента, зберігаючи за собою громадянство РФ, і вирішальним чином впливають на кадрові призначення стратегічного характеру, то що це, як не діяльність у нашій державі резидентури ворожої розвідки, яку легітимізують перші особи з Банкової? А це вже – зрада Батьківщини.

…Мученик і герой України Юрій Вербицький поліг смертю хоробрих на нелюдських тортурах у ворогів України. Усі, хто загинув від руки супостата, мають бути пошановані на найвищому, державному рівні. І це буде! Прощаючись із Юрієм Вербицьким, молимо Господа, аби поселив його душу там, де праведні спочивають.

Ольга ДМИТРЕНКО

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

РОМАНА СЕНИКА ПОХОВАЛИ В РІДНОМУ СЕЛІ

Львів щойно провів в останню дорогу Юрія Вербицького. А в понеділок Львівщина попрощалась із активістом Євромайдану Романом Сеником.

Його смертю вражені всі – ті, хто стояв з ним на Майдані, хто бачив, як мужньо він терпів, поранений, муки, хто здавав кров, аби врятувати героя, хто працював з ним у Турці, хто знав Романа – ще Ромцю – з дитинства. Для жителів його рідного села, як і для всієї рідні, друзів, однокласників, сусідів, – це велика втрата, трагедія. Бо хто ж міг сподіватися, що здорового, 45-річного чоловіка проводжатимуть в останню дорогу на світанку його зрілого життя, коли ще так багато можна було встигнути зробити.

Романа Сеника поховали в його рідному селі Наконечне-2 Яворівського району, де живуть його мати, сестри, брати і друзі. Тисячі людей прийшли, щоб віддати останню шану своєму земляку – лицареві Майдану, який 22 січня, поранений, впав від кулі снайпера. Кілька діб лікарі боролися за його життя, та рани були занадто важкими. Роман переніс кілька операцій, йому ампутували руку. Він втратив багато крові, перебував у комі. Люди масово здавали кров для порятунку його життя. 25 січня він помер у міському шпиталі Києва.

Роман знайшов спочинок на сільському цвинтарі в символічній могилі борцям за волю України, на якій стоїть березовий хрест. На похорон з'їхалося кілька тисяч людей, зокрема рідні, друзі, побратими із Яворівщини та Турківщини, народні депутати України від ВО "Свобода" Олег Панькевич та Ірина Сех, голова Львівської обласної ради Петро Колодій, депутати Львівської обласної ради. Хоронили героя понад 20 священиків різних конфесій. Після відправи в церкві та прощання з покійним багатолюдна процесія вирушила на цвинтар. На чолі колони несли портрети Романа – на одному – він в костюмі й краватці, інше фото, мабуть, останнє, зроблене на Майдані.

Як зазначив один із священиків, кров Романа та інших полеглих і поранених на Майдані, – на руках режиму, на руках Януковича, Захарченка, Клюєва, Азарова. "Але водночас до цього кровопролиття причетні всі ті, хто належить до Партії регіонів, а також кожен, хто на виборах поставив у бюлетені для голосування позначку навпроти Партії регіонів або комуністів", – зазначив священик.

Побратими Романа із Бойківської сотні говорили про те, що його єдиною зброєю на Майдані був прапор України, і обов'язок українців – підняти його прапор і далі продовжувати боротьбу з режимом. Героєві віддали шану урочистою сальвою з рушниць. Коли труну опускали в могилу, співали гімн України, а потім кількатисячна громада скандувала: "Герої не вмирають!"...

Односельці називають Романа Сеника українським героєм, який просто хотів жити у справедливій і вільній державі. Сприймаймо ці слова, як заповіт нашого лицаря.

Олена КОРОВАЙ

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

З якимось особливим пафосом, тихо і піднесено повторювали люди, утворивши коридор, через який Майданом переносили труну Михайла Жизневського: «Герої не вмирають!»… За домовиною, яку несли унсовці, одна за одною проходили сотні «Самооборони.» Для цих молодих хлопців він назавжди залишиться взірцем боротьби за свободу, за справедливе життя.

26 січня Михайлові Жизневському виповнилося б 26 років. Хлопець хотів відзначити його на Майдані, планував запросити друзів. Натомість тисячі киян прийшли провести Михайла в останню дорогу на батьківщину – в Білорусь, де у вівторок у селі під Гомелем, батьки поховали героя. У Михайлівському Золотоверхому соборі, де відспівували загиблого, яблуку не було де впасти – люди стояли щільним кільцем і в храмі, і на подвір'ї монастиря, і на Михайлівській площі. Коли Михайла вбили, він був зморений, бо не спав добу. Але – не втрачав бойовий дух. "Стояв у першому ряду за оцим щитом", – каже 35-річний "унсовець" у камуфляжі та масці. Показує на дерев'яний розписаний хрестами щит. Його поставили на східцях собору.

В УНСО у Михайла було псевдо Локі – так називали скандинавського бога-трікстера (словник розшифровує це поняття як дух-жартівник, який не підкоряється загальним правилам поведінки). «Він і справді був дуже веселий, жартував. І водночас був дуже простим, міг на хлібі й воді триматися довгий час. Часто брав участь в охороні церков. Усе вмів робити, захоплювався страйкболом. І весь час був на передовій – тут він почувався у своїй тарілці», – згадує товаришa лідер УНА–УНСО Ігор Мазур (Тополя).

Михайло ЖИЗНЕВСЬКИЙ

На Майдані Михайло Жизневський був із 22 листопада – його біло–червоно–білий національний стяг Білорусі завжди вирізнявся над Майданом. Рівно через два місяці, під час атаки «Беркута» на Грушевського, його життя обірвала куля, випущена з близької відстані просто в серце. Друзі згадують, що коли спецпризначенці пішли на штурм, дехто відступив, а він пішов уперед. Пізніше експертиза підтвердила, що це було вогнепальне поранення – стріляли з помповика, картеччю, кулями 12–го калібру. «Це патрон, із яким їдуть полювати на кабана», – говорить Ігор Мазур.

Коли домовину з тілом хлопця проносили повз Головне управління міліції Києва та СБУ, люди не стрималися і почали скандувати: «Убивці!», «Кати!», «Фашисти!», «Гестапо!».

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОЗИЦІЯ

ПРАВИЙ СЕКТОР МАЙДАНУ ВИСУНУВ СВОЇ ВИМОГИ ДО ВЛАДИ

Лідери "Правого сектору" Майдану висунули владі свої вимоги, серед яких – конституційна реформа та звільнення всіх затриманих активістів.

Так, лідер Правого сектору і провідник організації "Тризуб" ім. Степана Бандери Дмитро Ярош заявив: «Останні події в Україні довели безальтернативність революційного шляху виборювання Свободи, Справедливості, Добробуту для українського народу. На цьому тлі невиразність позиції лідерів парламентських опозиційних партій та їх боязнь провадити Революцію, зобов'язує мене взяти на себе відповідальність за революційний процес та перебіг подальших подій, зокрема за те, що відбувалося в Україні, що відбувається зараз, та головне, за майбутнє нашої Держави.»

Серед основних цілей він назвав повне "перезавантаження" влади, "розпуск і заборону антидержавних партій та угруповань", реформування юстиції, правоохоронних органів, спецслужб, радикальну модернізацію держави, прийняття нової Національної Конституції.

Для початку врегулювання ситуації "Правий сектор" ставить такі умови:

1) провести конституційну реформу;
2) припинити силові дії з боку влади;
3) оголосити повну амністію, а саме, звільнити всіх без винятку учасників протестних акцій та закрити всі кримінальні справи і провадження;
4) притягнути до відповідальності уряд Азарова;
5) переформатувати ЦВК;
6) скасувати всі закони, прийняті 16-го січня, що обмежують права і свободи громадян;
7) переформатувати спецпідрозділ "Беркут" і створити якісно інший спецпідрозділ МВС;
8) покарати винних у вбивствах, знущаннях та побитті протестувальників;
9) знайти зниклих активістів Майдану;
10) узаконити існування спортивно-патріотичних організацій;
11) не допустити до влади політиків, які дискредитували себе під час минулого правління.

Якщо влада піде на поступки народу, Правий сектор "готовий згортати активну діяльність" за принципом "поступка в обмін на поступку".

На запитання про взаємини з парламентською опозицією Ярош відповів: "Ми входимо до Самооборони і постійно координуємо свої дії з Андрієм Парубієм як комендантом Майдану, проводимо певні зустрічі з керівниками опозиційних партій. Я дуже сильний противник того, щоб Майдан колоти... Ми будемо і далі координувати наші дії з легальною опозицією".

Дмитро Ярош висловив подяку усім бійцям Правого сектору, котрі ціною власної крові виборюють краще майбутнє для своєї нації, сотням тисяч українців, котрі піднялися на висоту Національної революції, тим представникам національних меншин, котрі пліч-о-пліч з українцями борються за краще майбутнє нашої спільної Батьківщини. «Звертаюсь до всіх генералів та офіцерів ЗСУ, СБУ, МВС із закликом перейти на сторону народу та припинити кровопролиття, – зазначено в заяві Д.Яроша. – Ми разом маємо всі шанси стати на заваді планам Кремля розколоти нашу державу і посіяти на українській землі зерна ненависті та ворожнечу. Закликаю всіх повстанців України виходити на політичний провід Правого сектору для узгодження подальших дій і витворення революційної вертикалі. Єдність і злагодженість повстанського чину – це запорука Перемоги».

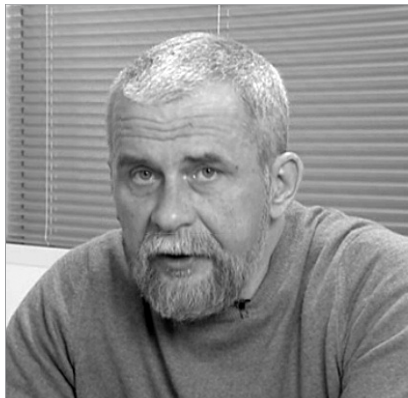
Оксана ГОНТА

ДАЙДЖЕСТ

Станіслав Речинський: СБУ ВЖЕ ЗАВЕЛА СПРАВИ НА ВСІХ, ХТО ЖИВЕ НА МАЙДАНІ

Про те, чому «Беркут» заздрить ОМОНу, що приховує керівництво МВС про солдатів-строковиків та як росіяни створювали підрозділ «Омега», який знущався над Гаврилюком, – в інтерв'ю з відомим журналістом, екс-речником СБУ

Станіслав Речинський з'їв цілу зграю собак на правоохоронній тематиці, він знає про силові органи явне й таємне, розбирається у хитросплетіннях відносин між різними силовими структурами, перебуває в курсі найсвіжіших чуток. Після Помаранчевої революції Станіслав Фредович очолював прес–службу Служби безпеки України (за часів головування в СБУ Олександра Турчинова), а вже в 2010 році з'являлася інформація про прослуховування телефонів Речинського спецслужбою нової влади.

– Пане Станіславе, почнемо з найгіршого. Бронетранспортер на Грушевського вже був помічений, надалі різні джерела повідомляють про можливу передачу до складу Внутрішніх військ аеромобільних підрозділів ЗСУ. То чи буде в Києві армія?

– У нас не азійська країна, і військові не є кастою з великими привілеями, як на Сході. Українська армія вже давно має великі претензії до влади, бо живе значно гірше, ніж міліція. Армія на вулицю не вийде. Та її й не випустять, бо побоються. Той–таки БТР можуть захопити повстанці. Те саме стосується й вогнепальної зброї. Замість армії зараз використовують МВС, ВВ та напівкримінальні структури, особливо на сході країни.

– А міліція, ВВ та кримінальники, на вашу думку, можуть зачистити Майдан у його нинішньому розширеному й укріпленому вигляді? Без армії?

– Можуть. Але й у середовищі «регіоналів» є люди, які розуміють, що тільки кров'ю тут не обійдеться. Коли на Майдані побили 200 студентів, наступного ранку на площу вийшов мільйон. Ніхто не знає, що буде завтра. Якщо зачистити Майдан сьогодні, то чи не постане він завтра вдвічі більшим? Розміром з увесь Печерськ?..

– Яку роль у цих подіях відіграє СБУ? Керує процесами?

– Міліцією вона не керує. Я, до речі, забув згадати про ще одну серйозну структуру, яка дуже набрала ваги останнім часом, – це УДО, Управління державної охорони. Саме УДО має велику владу в країні, і якраз Служба безпеки в деяких питаннях підпорядковується «удошникам». Щодо СБУ, то вона займається тим, чим і завжди, – збором компромату на активних лідерів. У цьому їй допомагає прокуратура. І, наскільки мені відомо, на всіх лідерів середньої ланки (тих, хто живе на Майдані) вже заведено кримінальні справи. Зараз вивчають їхні зв'язки, вираховують форми впливу на них.

– За вашими даними, який вплив на українських силовиків має ФСБ Росії?

– Мої джерела кажуть, що консультанти з Федеральної служби безпеки сидять тут уже з півроку. «Допомагають» керувати колишнім департаментом «Д» – підрозділом СБУ із захисту державного ладу, аналогом політичної «охранки». Діляться досвідом.

– Де ще є російський слід?

– У Внутрішніх військах, при формуванні загонів типу «Омеги» – того самого, що знущався над Михайлом Гаврилюком. Оскільки організовувати цей підрозділ допомагали росіяни, то там бійці зазомбовані пропагандою – навіть не просто проросійські, а пропутінські.

– Які ще підрозділи Внутрішніх військ, крім «Омеги», нині «в ділі»? І яке, власне, призначення ВВ?

– Від самого початку ВВ формувалися як тюремна охорона. Пізніше вони розшарувалися на кілька відгалужень: є підрозділи, які придушують бунти, але основне їх призначення – опір іноземному вторгненню на території України. Приміром, треба нейтралізувати ворожий десант, який висаджується в місті, абощо. Плюс, звісно, масові заворушення – під час футбольних матчів, мітингів. У цьому відношенні вони дублюють функції «Беркута».

– Дублюють за допомогою 18-річних солдатів-строковиків?

– Там дві складові – строковики й контрактники. Строковиків використовують як живий щит. Контрактники наймаються на п'ять років, ідуть на більші гроші, краще живуть. А вже еліта серед контрактників – це спецпідрозділи.

– За вашими даними, який вплив на українських силовиків має ФСБ Росії?

– Мої джерела кажуть, що консультанти з Федеральної служби безпеки сидять тут уже з півроку. «Допомагають» керувати колишнім департаментом «Д» – підрозділом СБУ із захисту державного ладу, аналогом політичної «охранки». Діляться досвідом.

– Де ще є російський слід?

– У Внутрішніх військах, при формуванні загонів типу «Омеги» – того самого, що знущався над Михайлом Гаврилюком. Оскільки організовувати цей підрозділ допомагали росіяни, то там бійці зазомбовані пропагандою – навіть не просто проросійські, а пропутінські.

– Тобто «Беркут»? А правда, що туди спеціально беруть людей із нестійкою психікою, піддають моральним приниженням з боку начальства, та ще й тримають на голодному пайку? Щоб були злішими й зовсім без гальм?

– Ні. З нестійкою психікою туди не беруть. Подейкують, що беруть із низьким IQ. Але при цьому «Беркут» – це суперпупер-еліта МВС, як «Альфа» в СБУ. Щоб туди потрапити, треба пройти конкурс, мати відповідні фізичні дані. Їхня зарплатня суттєво відрізняється від інших. До того ж їхні командири завжди навіювали їм почуття зверхності, і не тільки у відношенні до громадян України, а й до колег-міліціонерів. Це особлива каста людей зі зброєю, яка бере приклад із російського ОМОНу.

Вони заздрять ОМОНу. У тому, що російські колеги брали до рук бойову зброю, мали відрядження в Чечню...Дивіться, «альфачі», котрі постійно тренуються, стріляють, стрибають тощо, дуже хотіли б потрапити до Іраку, але – у складі миротворчого контингенту. Тобто це бажання нормальне. А от коли «мєнти» хочуть бути як ті, хто вбивав у Чечні, – то це вже ненормально. Чому вони зараз фотографуються з жертвами тортур? Тому що задоволені, тому що можуть використовувати зброю, тому що самим собі довели, що є «суперменами».

– Яка в «суперменів» зарплата?

– Від 5 до 8 тисяч гривень. Плюс гроші на відрядження. Для міліції це великі кошти.

– Про зброю. Які її види дозволено використовувати у випадку масових заворушень?

– Згідно із внутрішніми інструкціями, які недавно були змінені, це – гумові кийки, світлошумові гранати, газові заряди та неавтоматична зброя. Приміром, дробовики, які заряджаються різними видами куль – гумовими (для нейтралізації людей) та сталевими (для знищення, зупинення авто).

– Це згідно з інструкціями. А що на ділі?

– Що вони використовували насправді – інше питання. В дробовик можна і картеч зарядити.

– Картеч – це припущення?

– Ні, вона була знайдена на Грушевського. Один із загиблих убитий картеччю.

– Автоматичну зброю на Грушевського використовували?

– Ні. Це був би перехід на зовсім інший рівень протистояння.

– А як же помічені на дахах снайпери? Не з дробовиків же вони стріляли?

– Я не знаю, чи були там снайпери. Навіщо використовувати їх проти натовпу? Єдина мета такого використання – провокація. Щоб потім сказати, що протестувальники вбивають самі себе (аби загострити ситуацію, перевести стрілки на міліцію. – **Ред.**). Снайпера можна використати проти іншого снайпера, а при масових заворушеннях це недоцільно.

– Згідно з інструкціями, стріляти правоохоронці мають право винятково по ногах?

– Так. Ба навіть кийком не можна бити по деяких частинах тіла.

– Тим часом зафіксовано випадки, коли по журналістах стріляли прицільно, і аж ніяк не по ногах. Одному з медійників тричі вистрілили в пах. Це вже злочин, за який можна притягувати до суду?

– Безумовно. Але цього ніколи не буде зроблено...

До всього, працівник міліції може застосовувати зброю лише тоді, коли є загроза його життю. А якщо журналіст із фотокамерою - це загроза життю, тоді...

– Поясніть, як діє «Беркут». Їх у загальних рисах інструктують перед боєм, а далі вже дають можливість імпровізувати, чи за кожною дією «Беркута» стоїть конкретний наказ?

– До недавніх подій на все давався свій наказ. Приміром, діємо за протоколом «коридор», тобто створюємо коридор, яким виводять мітингувальників. Або діємо за протоколом «мітинг» – вибудовуємо шеренги та відтісняємо протестувальників. Є команда «підняти кийки», є команда «бити по щитах», є команда йти вперед і використовувати кийки. Але зараз, на Грушевського, здається, діє команда стояти й відстрілювати тих, хто наближається. А далі вони діють на власний розсуд. Захочуть – підстрілять журналіста і при цьому скажуть, що стріляли по людині з коктейлем Молотова.

– А команда затримувати є? Здається, тут вони займаються не своєю справою.

– Є. Є в них і певні групи захвату. При заворушеннях СБУ ще до початку демонстрацій знає найактивніших людей – їх фото показують «Беркута». А за заслоном «Беркута» стоїть ще одна група, яка теж вивчила ці фото і висмикує з натовпу лідерів або тих, хто здається їм призвідником.

– Чи з «Беркутом» проводять спеціальні політінформації, щоб зробити з них не просто «громил», а й ідейних бійців?

– Їм постійно промивають мізки. А зараз їх ще й залякають тим, що від рук повстанців постраждають їхні родини.

– Із приводу вже згаданого вами козака Михайла Гаврилюка, над яким збиткувалися «Беркут» і ВВ. Хто міг дати наказ роздягнути людину на морозі і знущатися із неї?

– Гадаю, це робилося для власного задоволення всіх, хто там був.

– Давайте тепер оцінимо зброю повстанців. Саморобні аналоги кийків – дрючки або бейсбольні битки, які начито розкупили в київських спортивних магазинах, «зброя пролетаріату» – бруківка, плюс петарди й «молотов». Це ефективно проти «Беркута»?

– Як показує практика, дуже навіть ефективно *(сміється)*. А ще шини, які горять. А ще барикади, до яких наш народ підійшов дуже творчо.

– Барикади, якими огородив себе Майдан, важко взяти штурмом?

– Так. Тут потрібна техніка, той–таки БТР, приміром...

– А якщо говорити про інформаційну складову протистояння – як ви вважаєте, чи МВС мухлює з цифрами? Наскільки міліція применшує кількість постраждалих від її рук – убитих, побитих, зниклих без сліду – і перебільшує кількість поранених силовиків?

– ...Я думаю, що й кількість постраждалих (або просто тих, хто серйозно захворів) міліціянтів вони применшують, не лише протестувальників.

– А це ж чому?

– Щоб уникнити відповідальності. Ставлення керівництва МВС до підлеглих є просто скотським.

– У чому це проявляється?

– У поганій їжі, в поганих умовах. Особливо це стосується строковиків. Вони і сплять на холоді, і стоять в одязі, непридатному для таких морозів. (Уже після запису цього інтерв'ю в YouTube було викладено любительське відео, записане одним із відвідувачів Будинку уряду, – ВВшники посеред дня покотом сплять на килимових доріжках у коридорах Кабміну, а клерки з трудом протискуються під стінами. – **Ред.**)

– Коли повстанці захопили Український дім, вони знайшли там поклади горілки, яка лишилась після виходу з приміщення підрозділу ВВ. На вживання спиртних напоїв керівництво заплющує очі?

– Думаю, що так.

Наталія ЛЕБІДЬ

"УМ". Ч. 13, 29 січня 2014 року

ПИЛЬНУЙ!

Уряд збільшив «Беркут» у шість разів?

27 січня на закритому засіданні Кабмін ухвалив протокольне рішення збільшити чисельність спецпідрозділів МВС «Грифон» і «Беркут» у шість разів та розширити повноваження силовиків. Про це повідомляє сайт "Дзеркало тижня" (ZN.UA), посилаючись на джерела в уряді.

За цими даними, чисельність «Грифона» й «Беркута» буде збільшено до 30 тисяч осіб (досі в них було, відповідно, тисяча й чотири тисячі службовців), а повноваження спецпідрозділів МВС – розширено. Також Міністерству юстиції було наказано легалізувати створення народних дружин з метою забезпечення громадського порядку. Планувалося обмежити пересування 30 вулицями Києва, виділити гроші з резервного фонду держбюджету на закупівлю амуніції, боєприпасів та озброєнь для спецпідрозділів.

Колишній міністр внутрішніх справ Юрій Луценко в інтерв'ю "5–му каналу" заявив, що в Україні неможливо підготувати 25 тисяч достатньо кваліфікованих людей для спецпідрозділів міліції, тож насправді йдеться про легалізацію бандитів, «тітушок у законі» – хуліганів-гопників, яких уряд прагне залучити для силової боротьби з опозицією.

ПОЗИЦІЯ

ЗАЯВА ЩОДО МИРНОГО РОЗВ'ЯЗАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ

В Україні нині – новий виток політичної напруги. 30 листопада 2013 року влада розпочала терор проти українського народу, використовуючи для цього спецпідрозділ «Беркут» і найманих «тітушок» і гопників, які діють як злочинці.

Всупереч неодноразовим публічним заявам і обіцянкам президента покарати винуватців, не притягнуто до відповідальності жодної посадової особи, яка віддавала чи виконувала злочинні накази зачистити Майдан від студентів.

В наслідок такої злочинної бездіяльності влади ситуація в державі погіршилася. У Києві міліцією було вбито 7 учасників протестних акцій. У столиці та інших містах України під прикриттям міліції діють, утворені криміналітетом і правоохоронними органами, ескадрони смерті, які викрадають людей з вулиць, домівок і лікарень, катують і вбивають, або залишивши зв'язаними, прирікають на смерть від морозу у лісосмугах. У такій ситуації громадяни змушені захищатися всіма дозволеними законодавством засобами.

Жодного з міліціонерів, які вбивали, катували людей або прикривали злочини «тітушок» не затримано і не притягнуто до відповідальності.

Уряд Азарова впродовж 63 днів не зробив жодного кроку, щоб припинити безчинства беркутівців, інших спецпідрозділів і зменшити напругу протистояння, а прем'єр-міністр оголосив сотні тисяч людей, які борються за свої конституційні права, екстремістами. Верховна Рада не тільки не відправила цей уряд у відставку, а й збурила суспільство, сфальсифікувавши 16 січня 2014 року диктаторські закони.

Внаслідок таких дій влади в цілому і міліції зокрема, Україна поставлена на шлях збройного протистояння влади і народу. Існує загроза безлічі смертей.

У цих грізних умовах вважаємо, що владі, лідерам опозиції і Майдану належить все ж знайти шлях до мирного виходу з кризи. Переговори із президентом та його пропозиції лідерам опозиції очолити уряд дещо зменшили напругу протистояння, але водночас вони були знівельовані масовим побиттям людей міліцією і «тітушками» у Дніпропетровську, Черкасах і Запоріжжі.

І все ж навіть попри такі злочинні дії влади потрібно зробити все, щоб знайти мирний вихід із кризи та уникнути збройного протистояння влади з народом.

Вважаємо, що початком мирного врегулювання кризи повинно бути скасування ВРУ нелегітимно прийнятих антиконституційних законів, звільнення в'язнів і визнання конституційними дій учасників протесту проти режиму, відставка президентського уряду Азарова і формування уряду національної єдності та нової парламентської більшості, започаткування процесу притягнення до відповідальності силовиків за калічення та вбивства протестувальників.

Ми переконані, що силове придушення вуличних протестів як і введення надзвичайного стану є неприпустимими. Вони лише посилить напругу протистояння і приведуть до тотальної взаємопомсти. Ще є шанс мирно вирішити всі проблеми.

Остаточне розв'язання кризи ми бачимо у продовженні справжнього діалогу Президента України і опозиції, у обов'язкових дострокових президентських і парламентських виборах.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів;
Василь КУЙБІДА,
Голова Народного Руху України;
Микола ПОРОВСЬКИЙ,
Голова Республіканської Християнської Партії;
Сергій ДЖЕРДЖ,
Голова Української Республіканської Партії

НА ПУЛЬСІ

Марія Олійник:

Матері! Вставайте на захист своїх дітей!

До заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів Марії Олійник звернулася мати хлопця-міліціонера з Донеччини. Його силоміць кидають у вир війни, котру диктаторський режим оголосив українцям.

«Єдєм воєвать і убівать бандеровскую сволочь», – саме так їх інструктували командири перед відправленням до Києва. Жінка дуже переживає за своє дитя і плаче, але переконує, що її син ніколи не здійме руку на повсталий український народ!", – повідомила Марія Олійник.

"Я закликаю усіх матерів, в кого діти служать в спецпідрозділах МВС, стати на захист своїх дітей! Для комуно-регіональної банди життя ваших синів не вартує жодної копійки! В агонії та смертельному переляку за свої статки, золоті унітази, закордонні маєтки та рахунки, вони ховатимуться за їхніми спинами! Хлопці, звертаюся і до вас! Не виконуйте злочинних наказів! Пам'ятайте, на вас вдома чекають матері, дружини та наречені!", – каже голова Донецького КУН Марія Олійник.

Прес-служба КУН

АКЦЕНТИ

ХАРКІВ ЯК СТОЛИЦЯ – ПЕРША ЧИ ОСТАННЯ?

Інколи можна почути як місто Харків називають першою столицею України. Не дивувався, коли це говорилося у радянські часи, бо перекручувати і фальсифікувати історію тоді було справою звичайною і, за мірками більшовицької пропаганди, навіть необхідною. Адже тим самим якось відтіснялися у тінь столиці – Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки. Проте оцей штучно прищеплений штамп про першу столицю хоч-не-хоч та проскакує і в наші дні. Якось я почув його з уст дуже достойного, немолодого вже члена Національної спілки журналістів України, а недавно, на одному з українських телеканалів. Місто, у якому безчинствують Гепа й Допа, руйнуючи все українське та нав'язуючи "русскій мір", також було возвеличене до звання першої столиці України.

Давайте вникнемо трохи в історію цього питання і розставимо все на свої місця, не залишивши шулерам та байдуже-безвідповідальним людям можливості говорити неправду, виставляючи себе на посміх.

Енциклопедичні та всі інші словники дають визначення, що столиця – це головне місто держави, у якому перебувають вищі органи державної влади. Якщо говорити про державу Україна, то вона є спадкоємицею Київської Русі (так як сьогоднішні смагляві греки є спадкоємцями Стародавньої Греції чи нинішні емоційні італійці є спадкоємцями Стародавнього Риму і Римської імперії). Тим паче, що за Іпатіївським списком назва "Україна" вживалася вже з 1187 року: оповідаючи про смерть переяславського князя Володимира Глібовича під час походу на половців. Київський літопис каже, що "за ним же Україна багато тужила". Київська Русь (Україна) офіційно існувала з IX століття, і центром цієї держави, себто її столицею, було місто Київ. Тому Київ був, є і завше буде першою столицею України. Хочу нагадати пристрасним шанувальникам іншої "першої столиці", що Харків появився на земній кулі аж через понад півтора тисячоліття – у 1654 році.

Подальший розвиток Київської Русі і формування держави Україна відзначалися непростими історичними подіями, в процесі яких виникали нові столиці. Волинський князь Роман Мстиславич Великий об'єднав Галицьке й Волинське князівства, а 1203 року посів і Київ. Столицею могутньої Української держави князя Романа стало місто Галич (друга столиця), яке традиційно мало тісні зв'язки з країнами Західної Європи, а не Київ, який віддавав перевагу стосункам з Візантією. Після захоплення татарами Києва і їхнього вторгнення в Галицько-Волинську державу король Данило Галицький визначив столицею місто Холм (третя столиця), а його син, король Лев Данилович, у 1272 році переніс столицю у місто Львів (четверта столиця).

У часи Гетьманської держави, відновленої шляхом національно-визвольної боротьби українського народу під проводом Богдана Хмельницького, перелік столиць України поповнився містами Чигирин, Батурин і Глухів. Їх ми називаємо Гетьманськими столицями.

Через чверть тисячоліття Україна знову відродилася як держава – 7 листопада 1917 року була проголошена Українська Народна Республіка зі столицею в Києві. Наступного року, після розпаду Австро-Угорської імперії, постала Західноукраїнська Народна Республіка зі столицею у Львові. 22 січня 1919 року відбулося об'єднання цих двох самостійних держав і столицею Соборної й Суверенної України залишився древній Київ.

Російські більшовики не могли змиритися з втратою України, бо, як стверджував Лев Троцький, – "Без України немає Росії. Без українського вугілля, заліза, руди, солі, Чорного моря – Росія існувати не може". Цього ж погляду дотримуються й нинішні російські "троцькі". Саме Троцький став головним організатором збройного нападу більшовицької Росії на Українську Народну Республіку. Особливою жорстокістю у цій війні відзначився Муравйов, який був запеклим противником "українізації" (вишкребки цього дегенерата-садиста донині роблять свою чорну справу і в Незалежній Україні). Він їздив по Києву на броньовику з написом "Смерть українцям", за його наказом більшовицькі війська розстріляли у Києві майже 5 тисяч мирних жителів, вони убили київського Митрополита Володимира.

Однак російським загарбникам не вдалося закріпитися у Києві, тому в березні 1918 року вони проголосили Харків, який був окупований ними раніше, столицею Украінской Совєтской Республікі – міфічного більшовицького утворення, що входило до складу Російської Соціалістичної Федеративної Совєтской Республіки. Згодом російські іллічі збагнули, що передали куті меду, і перейменували її в Українську Соціалістичну Радянську Республіку, надавши їй для вигляду символічної незалежності. Харків отримав нагоду цілих п'ятнадцять років бути столицею тієї комуно-більшовицької Української ССР.

Отож, як бачимо, Харків не може називатися першою столицею України, бо до нього столицями наших земель були міста Київ, Галич, Холм, Львів, знову Київ, Чигирин, Батурин, Глухів, ще раз Київ – як столиця Української Народної Республіки.

Щоправда, намагання присвоїти Харкову столичну первородність не повинно викликати особливого подиву, бо практично уся російська, а тим паче більшовицька, історіографія побудована на суцільних фальсифікаціях. Відомо, що на домосковських землях водилися напівдикі угро-фінські племена (чудь, чухна, мокша, югра, єрзя, самоядь і т. ін.), які не мали жодних законів, звичайної моралі, жили в землянках, їли сире м'ясо і сиру рибу, не знали рільництва. Поступово українські місіонери окультурили їх, навернули до християнської віри, навчили староцерковнослов'янської мови, а київські воєводи почали створювати на тих землях князівства. Не змигнувши навіть оком, російські історики причислили ті народності до слов'ян, а для Московії украли назву Русь, трансформувавши її в найменування Росія.

Загальновідомо, що хрещення України-Руси відбулося в Києві понад тисячу років тому, а чи чув хто-небудь про хрещення московитів? То чому росіяни святкували 1025-ліття нашого хрещення, як своє власне у Москві, про яку перші згадки появилися через півтори сотні літ після цієї події? Теж хочуть бути першими, як і Харків?

Незаперечним є той факт, що, підписавши пакт Молотова-Ріббетропа та розпочавши спільно з нацистською Німеччиною Другу світову війну, більшовицька Росія очолює список країн-колаборантів. Однак тут Москва чомусь не прагне тримати "почесну" першість, а, навпаки, совєтські історики називають найбільшими колаборантами українських націоналістів.

Продовжуючи цей ряд з врахуванням наміру голови Харківської облдержадміністрації Михайла Добкіна залучити до охорони громадського порядку козаків, можна сказати й таке: якщо Харків – перша столиця України, то Гепа й Допа – найчистокровніші, генетично породисті козаки.

Василь ШПІЦЕР
м. Львів, 27.01.2014

ЗВЕРНЕННЯ

Пане Президенте!

Ми, депутати Львівської міської ради 1990–1994 років, які безпосередньо прикалися до створення незалежної УКРАЇНИ, з обуренням і болем сприймаємо спроби антиукраїнської провладної Партії регіонів узурпувати владу в державі.

Події останніх тижнів, як-от: непідписання угоди з Європейським Союзом всупереч конституційно задекларованому курсові держави, втягування України у сферу інтересів реваншистського Кремля з його патологічною ненавистю до української незалежності, прийняття законодавчих актів, що суперечать Основному Закону нашої держави і порушують права і свободи громадян, відмова слухати і чути вимоги власного народу, а відтак і щонайжорстокіші знущання з українців – побиття і викрадення громадян, використання найманців та силових структур для залякування тих, хто відстоює свої права, врешті, численні поранення, а тепер і вбивства свідчать, що ви і сформована вами влада остаточно стали на злочинний шлях порушень Конституції України та зради національних інтересів держави.

У цей складний для нашого народу і української держави час, беручи до уваги, що подальша ескалація конфліктів і протистояння у державі загрожує перерости у громадянську війну, вимагаємо від Вас, як гаранта Конституції України:

Зупинити правову вакханалію, що відбувається в державі!

Припинити калічити та вбивати власний народ!

Припинити використовувати найманців для викрадення людей!

Заборонити силовим структурам застосовувати тортури до власного народу.

Не уподібнюйтеся до кривавого тирана Йосифа Сталіна, який перевершив навіть Гітлера, винищивши мільйони громадян власної країни.

В. Шпіцер, Р. Матковський, Г. Чопик, Я. Дубров, І. Данилиха, Л. Добродняк, Т. Дацишин, О. Гентош, Ю. Гресько, П. Гуковський, В. Запоточний, В. Кінасевич, Д. Кобевко, Т. Крушельницька, М. Кушнір, А. Левик, З. Літинський, Р. Луцишин, О. Микита, І. Мойсин, П. Паславський, А. Риборак, В. Ромака, Ю. Савченко, В. Хомяк, Є. Ширій

НА ПУЛЬСІ

Створено Міжнародний Комітет допомоги незалежній Україні

Національні партії та рухи країн Балтії та Білорусі виступили з ініціативою про створення Міжнародного Комітету допомоги незалежній Україні. Відповідна заява надійшла до офісу Конгресу Українських Націоналістів:

Ми, представники національних партій та організацій наших країн.

Висловлюємо щиру солідарність з мирними борцями за свободу України, за її місце в спільному європейському домі та за краще майбутнє європейських націй.

Надзвичайно стурбовані ескалацією застосування сили та репресій проти протестувальників в Києві, що вже призвело до загибелі людей.

Розчаровані розмитою реакцією європейських політиків та європейських інституцій щодо того, що відбувається в Україні та їх слабкою підтримкою демократичних прагнень української нації.

Беручи до уваги звернення представників Народної Ради, що була нещодавно утворена.

Проголошуємо про утворення Міжнародного Комітету допомоги незалежній Україні.

Від імені цього Комітету ми звертаємось до наших споріднених партій та громадських організацій в країнах ЄС та по всій Європі щодо співпраці з метою зупинити застосування сили та репресії в Україні та допомогти українцям в їх прагненні до єдності та волі.

Март Хелме – Естонія, голова Консервативної Народної партії

Райвіс Дзінтарс – Латвія, співголова Національного Альянсу "Все для Латвії! – Свобода вітчизні"

Гінтарас Сонгайла – Литва, член ініціативної групи "Саюдіс"

Юліус Панка – Литва, голова партії "Народний Союз Литви"

Сяргєй Висоцький – Білорусь, голова партії "Свобода"

Прес-служба КУН

БЛЮЗНІРСТВО

Ексцес нагородження

Наступного дня після вбивства трьох мітингувальників на вулиці Грушевського там же, на майданчику перед Будинком уряду, низка учасників вуличних боїв з боку влади отримала нагороди. Щоправда, це були не державні почесні відзнаки, а корпоративні «брязкальця» – медалі «Народна шана військовим правоохоронцям». Як повідомила прес-служба Внутрішніх військ, «за зразкове виконання службово-бойових завдань» із забезпечення охорони громадського порядку в Києві такі медалі отримали військовослужбовці ВВ з військових частин 3057 (Маріуполь) та 3037 (Донецьк) Східного територіального командування.

Церемонію з урочистим шикуванням проводили генерал-майор ВВ Василь Молдавчук та генеральний секретар громадської організації «Міжнародна георгіївська академія безпеки і права» Дмитро Акімов (у минулому – телеведучий). Генерал та екс–попсовик «подякували кожному військовослужбовцю».

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Новий кувшин…	Новий глечик (кухоль, жбан, дзбан)…
Здоровий образ життя…	Здоровий спосіб життя…
У протилежність…	На противагу…
На цей рахунок треба сказати…	Щодо цього треба сказати...
Зі сторони митців пропонують…	Митці пропонують….
Достойний уваги…	Вартий уваги…
Древньоруські князі…	Давньоруські князі…
Він надто заносчивий…	Він надто зарозумілий…
Повальний…	Суцільний (поголовний)…
Покладистий…	Поступливий (лагідний)…
Не підпускають на пушечний вистріл…	Не підпускають на гарматний постріл…
Переслідувати мету…	Мати перед собою мету (мати на меті)…
Підключили до проведення симпозіуму практиків…	Залучили до проведення симпозіуму практиків…
Не складають винятку…	Не є винятком…
Ходять чутки…	Ширяться чутки…
Він щеголяє знаннями…	Він хизується знаннями…
Свободолюбива…	Волелюбна, свободолюбна…
Зверх плану…	Понад план…
Для нас зрозуміло…	Нам цілком зрозуміло…
На власному досвіді знаємо…	З власного досвіду знаємо…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Особливості правопису, відмінювання та походження імен", "Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

ДО 175-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПАВЛА ЧУБИНСЬКОГО

ВЛАДА ПРОІГНОРУВАЛА ЮВІЛЕЙ АВТОРА НАЦІОНАЛЬНОГО ГІМНУ УКРАЇНИ

Тарас МАРУСИК

20 листопада 2013 року Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про відзначення 175-річчя з дня народження Павла Чубинського» (№ 705-VII). Кабінет Міністрів України, який мав у двотижневий термін з дня прийняття цієї Постанови утворити організаційний комітет, а ще через два тижні розробити та затвердити план заходів на відзначення ювілею, не помітив цієї дати. На природне запитання «чому» є дві відповіді: 1) від звуків гімну «Ще не вмерла Україна», який звучить щодня десятки разів зі сцени Майдану, влада починає тікати, як оті щурі з корабля; 2) уряд України вже вчить слова гімну іншої держави (мелодія та сама).

27 січня цього року, у день 175-річчя від дня народження Павла Чубинського, обласна влада скасувала усі офіційні заходи з відзначення ювілею. Та це не завадило народним депутатам України від ВО «Свобода» Ірині Фаріон та Андрієві Міщенку покласти квіти до могили Павла Чубинського у Борисполі на Книшовому цвинтарі і відвідати колишній родовий маєток Чубинських у селищі Чубинському, від якого збереглося кілька десятків дубів. Там встановлено невеликий пам'ятник видатному українцеві, який доглядає місцева парафія Української Православної Церкви Київського Патріархату. Церковця розташована поряд. Трохи оддалік планують відтворити садибу Чубинських, зруйновану у 30-х роках минулого століття, і створити музей. Між іншим, про це йшлося в Указі «Про відзначення 170-річчя від дня народження Павла Чубинського» від 11 квітня 2008 року № 343, підписаному тодішнім Президентом Віктором Ющенком. Як і парламентська постанова, цей указ не виконано.

Уродженець нинішньої Київщини, Павло Платонович Чубинський прожив 45 років. 29 січня минуло 130 років із дня його смерті. На скрижалях української історії і культури його ім'я вписане не лише завдяки Гімнові нашої держави. В українській скарбниці – його наукові дослідження з українського побуту, звичаїв, діалектів, фольклору. І все ж його ім'я асоціюється передовсім із безсмертними рядками, частина яких стала Державним гімном відродженої на початку 90-их років минулого століття України. Прикметно, що на Майдані віднедавна текст гімну «розширили» на одну строфу:

Станем, браття, в бій кровавий від Сяну до Дону
В рідній краю панувати не дамо нікому;
Чорне море ще всміхнеться, дід Дніпро зрадіє,
Ще у нашій Україні доленька насліє.
Приспів:
А завзяття, праця щира свого ще докаже,
Ще ся волі в Україні пісњ гучна розляже,
За Карпати відоб'ється, згомонить степами,
України слава стане поміж народами.

150 років тому текст гімну було надруковано у Львові, а композитор Михайло Вербицький написав музику до нього. І сьогодні «Ще не вмерла Україна» об'єднує схід і захід України, націоналістів і лібералів, демократів і частину «регіоналів», фанатів більшости українських футбольних клубів й українців поза межами «материкової» України. Від нього сахаються хіба що комуністи і деякі «дядьки отечества чужого». Їй-бо, краще за Тараса Шевченка годі охарактеризувати нинішню провладну орду.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна